

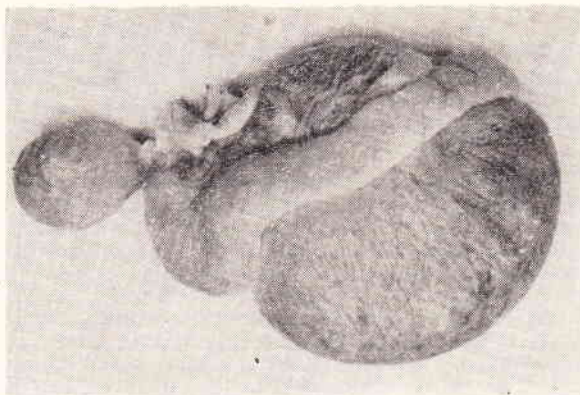
ZBIGNIEW BERNACKI
Toruń

Przypadek zatrzymanego jądra podwójnego u świń

U świń opisano bardzo rzadkie przypadki występowania jąder nadliczbowych (4, 6, 8) i heterotopowego rozwoju jąder (3, 6, 7). Noto- wano również w przypadkach wnętrostwa zmia- ny kształtu jąder oraz brak najądrzy lub wy- stępowanie ich w formie szczątkowej (2, 5). Bernecki i wsp. (1) stwierdzili przypadek jądra potrójnego (*testis trigeminus*). Jądro to zatrzy- mane w jamie brzusznej składało się z trzech oddzielnych gonad.

Przypadek własny

W czerwcu 1974 r. w ZMs w Toruniu w trak- cie badania poubojowego trzody chlewnej stwierdzono przypadek wnętrostwa brzuszego prawostronnego. Zatrzymane jądro było usy- tuowane doogonowo za prawą nerką u zwie- rzęcia o ciężarze półtusza 130 kg, co odpowiada około 185 kg ciężaru ciała. Typowe dla wnętros- twa jądro o indeksie objętości 185,98 (długość 8,1 cm, szerokość 5,6 cm i grubość 4,1 cm) i nor- malnie rozwiniętym najądrzu (długość 10,3 cm) posiadało dodatkową niewielką, kulistą gonadę o średnicy 2,9 cm (ryc. 1). Oba jądra miały wspólny spłot naczyniowy oraz charakterystycz- ną dla wnętrostwa konsystencję i barwę mię- szu na przekroju. Budowa pozostałych części układu rozrodczego była normalna. Jądro to napotkano wśród 1250 przypadków wnętrostwa, które stwierdzono na podstawie badań około 69 tys. samców.

Ryc. 1.

W opisanym przypadku w bardzo wczesnym okresie embriogenezy doszło prawdopodobnie do odszczepienia od pierwotnej gonady niewiel- kiego fragmentu zawiązka jądra, co w efekcie mogło mieć wpływ na zatrzymanie prawej go-

nady. Przypadek ten jest podobny do uprzednio opisanego jądra potrójnego i proponuję określe- nie go nazwą jądra podwójnego — *testis dup- lex*.

Piśmiennictwo

1. Bernacki Z., Sysa P., Liwska J.: Medycyna Wet. 31, 93, 1975.
2. Bernacki Z.: Wnętrostwo u świń i jego związek z za- pachem mięsa. Praca doktorska. AR Warszawa 1975.
3. Faulhammer H.: Dt. tierärztl. Wschr. 55, 358, 1958.
4. Göbel F.: Tierärztl. Umsch. 7, 317, 1952.
5. Janetschke P.: Mh. Vet.-Med. 18, 15 Zusatzheft, 1963.
6. Lojda L.: Patologická genetika reprodukce domácích zvířat. Ustav Veterinární Osvety Pardubice, 1971.
7. Nieberle K.: Virch. Arch. 247, 599, 1923.
8. Spann J.: Züchtungsk. 21, 180, 1950.

Adres autora: dr Zbigniew Bernacki, ul. Fałata 25, 87-100 Toruń

BLAKLEY R. R.: Podostre zatrucie ołowiem u jałówki. (Subacute lead poisoning in a heifer). Can. vet. J. 17, 311—313, 1976 (12).

Zatrucie ołowiem należy do jednych z najczęściej występujących zatruc u zwierząt hodowlanych, zwa- szcza u bydła. U 15 miesięcznej jałówki rasy Holstein wystąpiło podostre zatrucie ołowiem po spożyciu oleju maszynowego. Na czoło objawów klinicznych wysuwa- ła się depresja, osłabienie, miernego stopnia odwodnie- nie, nadmierne ślinienie, zgrzytanie zębami, ustanie ru- chów zwacza, osłabienie odruchów okoruchowego i ro- gówkowego. Poziom ołowu we krwi wynosił 0,6 ppm, w kale 790 ppm. Pomimo zastosowanego leczenia (do- żylne iniekcje Havidote, podawanie siarczanu magne- zu doustnie w roztworze oraz elektrolitów) nie uzyska- no poprawy stanu zdrowia i jałówkę poddano ubojowi. Badanie sekcyjne wykazało wychudzenie, martwicę przedniodolnego odcinka płatów przeponowych płuc, przekrwienie nerek, rozmiękanie górnych odcinków zwojów mózgowych. Zawartość ołowiu w wątrobie wy- nosiła 22,1 ppm, w korze nerek 24,5 ppm.

G.

EUGSTER A. K., JOYCE J. R.: Występowanie i zna- czenie diagnostyczne przeciwciał dla *Toxoplasma gondii*. Vet. Med. small. anim. Clin. 71, 1469—1473, 1976 (10).

W odczynie immunofluorescencji pośredniej przebada- no surowice 200 zdrowych koni z terenu Teksasu na obe- cność przeciwciał dla *Toxoplasma gondii*. Badania mia- ły na celu dokonanie oceny przydatności odczynu im- munofluorescencji w rozpoznawaniu toksoplazmy oraz jego standaryzację. Spośród 200 przebadanych koni u 44 miano swoistych przeciwciał było wyższe niżeli 1:64, u 34% miano osiągało wartość 1764, zaś aż 58,5% koni reagowało w mianie poniżej 1764. Częstotliwość wystę- powania swoistych przeciwciał dla *T. gondii* wzrastała wraz z wiekiem koni. W drugiej serii badań przepro- wadzonych na koniach z zaburzeniami narządu wzro- ku i zaburzeniami neurologicznymi stwierdzono, że u koni z chorioretinitis miano przeciwciał dla *T. gondii* było niższe niżeli u koni z zaburzeniami układu nerwo- wego. Bardzo ciekawie zachowywało się miano prze- ciwciał u konia zakażonego dożylnie żywym szczepem *T. gondii*. W ciągu 5 dni wzrosło ono z 1:16 w dniu zakażenia do 1:512.

G.